

"Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ"
ή για την αντιγραφή
"ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ "

Πασχάλης Καπουσούζης
Ψυχολόγος – Κοινωνικός Λειτουργός

Εκείνο το μίζερο φως στο λαμπατέρ του δωματίου μου, πάντα μου άφηνε μια αίσθηση αλμύρας από δάκρυ. Μονάχα η φωνή του πατέρα μου, όταν κάποια βράδια με νανούριζε με τις ιστορίες του, το έκανε να φαίνεται γλυκό όπως τα γλυκά που συνήθιζε να φέρνει όταν επέστρεφε στο σπίτι από τη δουλειά.

Ωρα ενδιάμεση, μήτε νύχτα, μήτε πρωί. Ακόμη και τα όνειρα μπερδεύονται και χάνονται λησμονημένα στα μαβιά βαθιά νερά της ψυχής μας.

Λίγα λόγια, απλά και ξεκάθαρα

- "Μπαμπά-μπαμπά, αγκαλιά μπαμπά".

"Πάει ο ύπνος", σκέφτηκα και κάπως σαν να θύμωσα την ώρα που τη σήκωσα από το κρεβατάκι της. Βολεύτηκε στην αγκαλιά μου και εγώ σε μια πολυθρόνα. Είχε και συνέχεια

- "Παραμύθι μπαμπά" .

"Τι λες σε ένα παιδί τέτοια ώρα ;" Μα, αυτό που σαν κρύο νερό με ξύπνησε ήταν πως σαν να αισθάνθηκα εγώ, κυρίως εγώ, την ανάγκη για ένα παραμύθι. Και κάπως έτσι άρχισε....

Μια φορά και ένα καιρό υπήρχε ένα παιδάκι που ζούσε με τους γονείς του σε ένα πολύ στενό σπίτι. Τόσο πολύ στενό ήταν το σπίτι τους, που δεν υπήρχε χώρος για πολλές κουβέντες ούτε και για πολλά λόγια. Μόνο τα απαραίτητα, που και αυτά μέρα με την μέρα μίκραιναν μέχρι που κατάντησαν ψίθυροι. Στεναχωριόταν το παιδάκι, αλλά τι μπορούσε να πει με ψιθύρους; Έτσι σταμάτησε να μιλά. Μόνο κοιτούσε. Έβλεπε τους γονείς του, τους γείτονες και φίλους του να κάνουν τα ίδια και τα ίδια. Μια μέρα, έβγαλε το καρεκλάκι του στην αυλή, πάτησε πάνω σε αυτό, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του θέλοντας να κοιτάξει πέρα μακριά, μπας και δει τίποτα άλλο. Έχασε όμως την ισορροπία του και έπεσε. Πόνεσε. Όχι τόσο από το χτύπημα, αλλά που δεν κατάφερε να δει πέρα μακριά. Τι να κρυβόταν εκεί; Ήθελε να μάθει.

Ένα πρωινό, αφού άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και έκλεισε αυτήν της αυλής, έφυγε για να συναντήσει όλα αυτά που κρύβονταν πέρα μακριά. Περπατούσε ώρες πολλές αλλά ότι και αν έβλεπε, γνώριμο του φαινόταν. Για μια στιγμή νόμισε πως δεν είχε ανοίξει ποτέ την πόρτα της αυλής του σπιτιού του. Τίποτα το διαφορετικό και έτσι συνέχισε να ψάχνει το "μακριά". Κουράστηκε, πείνασε, δίψασε. Κάθισε στο πεζούλι ενός πεζοδρομίου. Ένας περαστικός του χάιδεψε τα μαλλιά και απομακρύνθηκε. Κοιτάζοντάς τον, τον ακολούθησε μέχρι που έστριψε πιο κάτω στην γωνία. Σηκώθηκε και ακολούθησε τα χνάρια του. Βρέθηκε μπροστά σε ένα μπακάλικο.

Θυμήθηκε ένα τόπι να κυλά γρήγορα στην κατηφόρα και να προσπαθεί να το πιάσει. Ψηλός με άσπρο κεφάλι και γκρίζα γένια δεν είχε λάβει ποτέ μια ξεκάθαρη θέση. Αμφιταλαντευόταν μεταξύ της αυστηρότητας και της ασφάλειας που προσέδιδε

η παρουσία του. Έπιασε το τόπι και του το έδωσε. Λίγο πιο κάτω το έβαλε κοντά στη μύτη του. Μύρισε παστό μπακαλιάρο, σκόρδο και τσιγάρο.

Συνέχισε να στέκει μπροστά στο μαγαζί, σαν να περίμενε τον μπακάλη του τότε να εμφανιστεί εκ νέου. Γέλασε όταν σκέφτηκε πως του έλειπε το τόπι.

Προχώρησε, έπιασε το πόμολο της πόρτας και μπήκε μέσα. Κοίταξε ολόγυρα. Πλούτισε η ματιά του από τα πολλά αντικείμενα που στόλιζαν το χώρο. Σκέφτηκε εκείνα τα Χριστούγεννα, που μια μισάνοιχτη κουρτίνα του επέτρεψε να δει ένα Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Πόσα πολλά στολίδια είχε! Κάπως έτσι ήταν στολισμένοι και οι τοίχοι εκείνου του μπακαλικού. Σαν ψηφιδωτά, που αγκάλιαζαν τα αντικείμενα του παρελθόντος, για να τα διηγηθούν στο παρόν ώστε να διατηρηθούν ως κλασσικά στο μέλλον. Τα είχε δει και άλλες φορές όλα αυτά. Το παλιό απορρυπαντικό, το ψυγείο με τον πάγο και εκείνη την κονσέρβα, που κάθε φορά που την άνοιγαν, έπρεπε να περάσουν ώρες πολλές για να φύγει το βαρύ παστό άρωμά της.

Είδε μερικά τραπέζια και καρέκλες. Έκατσε. Σε λίγο γεύτηκε και τους πρώτους μεζέδες.

Μπακάλικο; Μουσείο; Ταβέρνα; Τι ; "Τόσος μικρός χώρος" σκέφτηκε, "αλλά όχι στενός", μίλησε, για να συναντήσει μετά από καιρό τη φωνή του. Το μαγαζί γρήγορα γέμισε. Κάποιοι είχαν φέρει και τους μουσικούς φίλους τους μαζί. Λαούτο, κιθάρα, μπαγλαμαδάκι.

Άναψαν τα τσιγάρα, θάμπωσε η ατμόσφαιρα και μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια του από τα λογής ειδών αντικείμενα, άρχισε να ζαλίζεται. Σαν πεταμένα τώρα του φαίνονταν, λάθος βαλμένα. Πολλά χρώματα, διάφορα σχήματα, πόνεσε το στομάχι του. Αναστέναξε σχηματίζοντας ήχο με το πάντρεμα δύο γραμμάτων A + X.!

Με την ίδια λέξη ξεκίνησε και το πρώτο τραγούδι. Μήτε λέξη όμως ήταν, μήτε ήχος. Μονάχα μια ζωγραφιά που χωρούσε ολάκερη την πλάση. Ένας καμβάς που μπόλιαζε τις πινελιές της τραγωδίας με αυτές της κωμωδίας, ώστε η άγια τούτη τέχνη να μετατρέπεται σε γάργαρο στίχο.

Υπήρχε και ο πρώτος του Χορού. Ένας ηλικιωμένος άντρας, που η σοφία του κρατούσε το μέτρο του ρυθμού χτυπώντας μοναστηριακά 2 κουτάλια ξύλινα. ΤΑΚ – τακ. ΤΑΚ – τακ. Ήταν τότε που σαν να άκουσε κάποιον να του λέει « Άκου-άκου, τα κουτάλια» γιατί η φωνή του ξύλου, που χνώτιαζε με την υπόλοιπη μουσική, άνοιγε μονοπάτια που οδηγούσαν στο ξέφωτο του νοήματος.

Πολύτιμη στιγμή κάθε τραγούδι αποτελούσε δρώμενο εμπειρίας σημαντικής, φορτωμένης με υγρές ματιές και ως εκ τούτου λησμονημένης. Πήρε βαθιά ανάσα θέλοντας να γευτεί κάθε αίσθηση. Χαμογέλασε, γιατί κάθε φορά που η λήθη ενηλικιωνόταν σε μνήμη, το παιδάκι συναντούσε τον άντρα, που είχε προσκαλεστεί σε εκείνη την γιορτή. Και πάντα το μέτρο το έδινε ο πρώτος του Χορού.

Την κοίταξα, είχε αποκοιμηθεί. Την έβαλα όσο πιο απαλά γινόταν στο κρεβατάκι της.

Την άλλη μέρα μου είπαν πως είχε πάρει μια κούκλα και προσπαθούσε να τη νανουρίσει, έλεγε « Άκου – άκου το κοτάλι ΤΙΚ –τικ, ΤΙΚ – τικ».

Το δάκρυ που χάιδεψε το μάγουλό μου δεν ήταν αλμυρό αλλά γλυκό, σαν εκείνα τα γλυκά που συνήθιζε να φέρνει ο πατέρας μου, όταν γύριζε το βράδυ από τη δουλειά.